

πας με την Ζωηράν Φλόρα, Έρωθρον Νέφος και Συννεφώδη Αύρη.— το Κύνειον Άσμα με τιν Μικρὸν Κοιμητήριον, Κρητικὴν Ση- μαίαν καὶ Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως.— ὁ Ἐπι- κών με τὸν Φάρο της Μυκόνου, Κεντρὶ καὶ Σοφὸν Παττάριον.— ἡ Ἐχάραις με τὸν Παμπό- τηρον Κατεργάρον, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου καὶ Σκληρὸν Βράχον.— ἡ Μόνωσις με τὴν Ἰ- τέαν, Ρόδον τοῦ Λαγίου καὶ Μαραμῆνον Φύ- λον (με τὰ ὄνόματά των, ἂν θέλουσι) — ἡ Γλυ- κέα Καρδία με τὴν Ἐρωμένη της Εἰμαρμῆ- νης, Σπαρτιάτιδα Χειλωνίδα καὶ Ἀφρικμέ- νον Κῦμα.— ἡ Μαργαριτοφόρος με τὴν Ἀμα- ρυλλίδα, Ἀγγελικὸν Ἀδριανόν καὶ Λόρδον Βέρωνα.— τὸ Γυμνασίον Χίου με τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα, Μέλλοσαν Καλλίφραν καὶ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου.— ὁ Ἐπιφάνους Ἰππέδης με τὴν Λευκὴν Ἀκακίαν (Μέλον Μέλ- λαθρον καὶ Μικρὸν Φιλόπατρον)— ἡ Ἀνε- μόνη τῶν Πατησίων με τὴν Κοιμητριάδα Κό- θρον, Αἰ-Δαίφ τῶν Πατησίων, Κεντρὶ καὶ Λαγοροσεφῆ Ναυάρχον.— ὁ Ἄγγελος της Ἀγάπης με τὸν Κάλκη Ρόδου.— τὸ Μολδὸν Λαβὴ μετὸ Σκαριδάκι, Χρυσόπετρον Ἀλυ- νόνα καὶ Κόκκινον Καπελάκι (ἂν θέλουσι με τὰ ὄνόματά των).— ἡ Ἀκτίς της Ἐλευθερίας με τὸν Βασιλέα τῶν Ναυτῶν, Μελεχρὰν Ἀ- κτίτα καὶ Λευκὴν Ἀκακίαν.— ἡ Πράσινη Ἐ- λευθή με τὸ Μάου Μέλλοσαν, Λευκὴν Ἀκα- κίαν καὶ Κρητικὸν Κάστανον (εἰ δυνατὸν με τὰ ὄνόματά των).— τὸ Ἄσμα Νηρηίδας με τὸ Κεντρὶ, Κονασμοδον, Ἐσμεράλδην καὶ Τα- ὕγιτιν (με τὸνόματά της).— ἡ Ἐρημίτις με τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ζιζάνιον Ἀρσακίου καὶ Μυστηριώδη Φόσον (με τὰ ὄνόματά των). — τὸ Θαλασσιῶδ Λοιδοὺ με τὴν Τριφυλί- γαν, Κυκλαμιὰν καὶ Ἀγγελικὴν της Ἀγάπης.— τὸ Κοιμητριάδον Κῦμα με τὸ Ζιζάνιον της Γειτονιάς, Τραγιάσαν καὶ Χλόνητον Κρησι- σοῦ.— τὸ Νερόσπαστον με Φιλοσοφίμην τὸν Ἀχαϊὸν, Ἀδραν της Κερκύρας καὶ Ἀγ- γελικὸν της Ἐδέχρας.— ὁ Κονασμοδός με τὴν Διαφροσεφῆ Ἐλπίδα καὶ Ἀρσανίαν (με τὰ ὄνόματά των).— ἡ Ἐφροσιακή Μαργαρίτα με τὸ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακίου, Φουγάρο της Ἐγγετίας καὶ Ἐσμεράλδην.— ἡ Ἐφροσία Κό- ρη με τὸ Σκαριδάκι, Ἀράκι τοῦ Γαλατεροῦ καὶ Φάσμα της Νυκτός (με τὰ ὄνόματά των). — ὁ Κυκλαδίτης με τὸν Ἀγγελοῦ Ἀδριανόν Κρόταλον καὶ Βασιλέα τῶν Ναυτῶν.— ἡ Κο- κηλάτις Κόθρον με τὸ Φουγάρο της Ἐγγε- ριας, Γλυκίαν Καρδίαν καὶ Ἀμαρυλλίδα.— τὸ Ἐσμερῶν Ἀρωμα με τὴν Ἀλόνη τοῦ Κη- φισσοῦ, Λευκὴν Ἀκακίαν καὶ Αἰ-Δαίφ τῶν Πατησίων (με τὰ ὄνόματά των).

πλα καλὴ, συγγνώμη— τὸν κίθρον με τὸ ξεπί- θον σου υπέρβου! Κ. Γ. Πετρίπουλον (ἔστει- λα' ἔγινες καλὰ ;) Ἀγριοπούλουδον Ἀνδρον (δὲν περὶαίει; θὰ εὐρη; ἀργότερα ἄλλα;) Μαρί- θαν τοῦ Ἐθρίπου (ἔστειλα πρὸς τοὺς νέους συ- δρομητάς τὰ φυλλάδια· ἐλήφθησαν;) Καλλιτε- χνική Γραφίδα, Εὐαγόρον Οὐρανόν, Τηλέ- μαχον, (ναί) Τράταν τοῦ Ἐθρίπου Παρῶν τοῦ Ἐθρίπου, Φουγάρο της Ἐγγετίας (θαύματα, βλέπω, κάμνεται σὲς !) Μόνωσις (διὰτὶ δὲν ἴ- σι γράφει; σὺ ; εἴ. ε ἀλήγη νὰ το διαβάσουσι καὶ οἱ φίλοι μου;) Κελαϊδίτραν, Ἀντιγόνην (δὲν ἔχει καμμίαν ὑποχρέωσιν νὰνταλλάξῃ, ὥστε ἡ πλη- ροφορία περιττή;) Ἀνυπόμονη Καρδία ([E] διὰ τὴν ὥραϊαν ἐπιστολήν· κ' ἔδω ἔχομεν λι- πρὸν καιρὸν) Ἐβανθίαν Ζαχαράκη (ἔστειλα ἐκ νέου. Τὸ λάθος εἶνε τοῦ ταχυδρομίου) Χρυσό- πτερον Ἀλευνόνα (ἀντάλλαξή Δελταρίων δὲν γίνεται δ' ἀ τοῦ γραφείου μου· ὥστε μὴ ἐξακολου- θῇ; νὰ σέλλῃ;) Πέτρον Θ. Γροπάρην (καλὴν πρόβον εἰς τὸ ξεπύλωμα) Μικρὸν Βεδουϊταν ([E] διὰ τὴν ὥραϊαν καὶ τόσων καθαρογραμμέ- νην ἐπιστολήν) Λοξίαν (περιμένω) Ἐρωθρον Νέφος ([E] διὰ τὴν εὐφύα ἐπιστολήν) Ἐπι- φάνην Ἐλληνίδα κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰα- νουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ Ἄσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16 Μαρτίου.
Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐκ τῶν ὁποίων δύνῃ νὰ γράψω- τις λύσεις τῶν αἰ διαγινόμενων, κοιμῆται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακέλους, ἂν ἐκαστοὶ παραίτη 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1

24 Μαγική Εἰκὼν.
Ποῦ εἶνε οἱ δύο καλλιτέχναι;
[Τὰ κεκρυμμένα πρόσωπα θὰ ζωγραφισθοῦν ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ τῶν λύσεων, ἂνευ περιγραφῆς.]
23 Λεξιγραφία.
Πολύχη εἶνε τὸ πρῶτον μου ποῦ ἀπ τὴν Γραφὴν [εἰσεύρεις]
Τὸ δεῦτερον ἐστὶ σῶμα σου εὐκλῆως θὰ το εὐρη- σῇ. Στὸ σύνολόν μου ἦρκα θὰ ἴδῃ· ἐξακουστον, Ποῦ ἔχει κόμη θαύματα 'ς ἄνωγα ἱερῶν.
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ ἑλλησίου Σηματογράφου]
26 Ἀναγραμματισμός.
Μετὰ τὴν νύκ-α ἔρχομαι, ὡς ἔχω ἂν μάρτης· Μ' εὐρίσκεις ἐτὶ γραμματικῇ, ἂν μάναγραμμά- [τίσις].
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Πλοίου τοῦ Δουμάθως]
27 Αἵνυγμα.
Πο-αμός, τὰ ὕδατά μου εἰς κληρὴν χώραν κηλίων, Πόλις γίνωμαι ἀρχαία, δύο γράμματα' ἀποκλείω.
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Θεαγέτους]
28-29 Μεταμορφώσεις.
1.— Ἡ Ἄσος διὰ 4 μεταμορφ-νὰ γίνη Πάμορς
2.— Ἡ Ἄσος δι' 7 μεταμορφ· νὰ γίνη Ἦσσα.
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Λευκοῦ Κίονου]

50 Μωσαϊκόν.
Πέρνω αὐτὰ, τυρὶ καὶ μήλα,
Κ' εἰς τὸ τέλος πάστα,
Καὶ μ' αὐτὰ θεὸν σκαρώνω,
Μὰ πὺς πλέον... ἄς' τα !
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Γεωγ· Δ. Παπῆ 31 Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κοινάτοι· ἐργαζομέν.
+ * * * = Νῆσος.
* + * * = Ὀρυκτόν.
* + * * = Ἐπιφάνημ τόπον.
* + * * = Ἰερά πόλις.
+ * * * = Δένδρον.
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Ἰακώπου τῆς Ὀμιλίας]
32 Παικίλη Ἀκροστιχίς.
Τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεῦτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, σχημα- τίζουν ἀρχαίον βασιλέα.
1, Πρωτεύουσα κράτος. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
3, Ἰχθὺς. 4, Ἐρπετόν. 5, Θηρίον. 6, Φυτόν.
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Ἐφροσύε Βλαβῆς]

35 Ἑλλισοσύμφωνον.
α - η - εη - ασο
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Μολδὸν Λαβῆ]

35 Γρίφος.
:: 1/2 CT Ρωμ / Η 11
[Ἐστὶν ἀπ τοῦ Κράθιου]

ΛΥΣΕΙΣ

106 Λεξιγραφία Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 44 καὶ 45
478 Ἡ λύσις της Μαγικῆς Εἰκόνος ἐδημο- σιεύθη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ 52ου φύλ- λου.—479. Ἐνέδρα (ἐν, ἔδρα)—480. Παγα- σὰι (πᾶ, γὰ, σέ).—481. Σάκος-Κάσος.—482. Κόρατ-κρά.
483. ΕΚΑΣ 484 ΑΥΡΑ (ΑΥΡΑ .. ΚΙΝΑ ΥΜΗΝ (συλλαβῶν ΝΗ ΜΥς) ΑΝΗΡ ΡΗΜΑ (ΤΑ ΜΗΡυκαστικά) ΣΑΡΑ ΑΝΑΕ (αἰῆ ΑΝἄμασῶ.)
488-486. 1, Ἡ θύρα εἶνε μέρος τοῦ οἴκου.— 2, Ἡ κίθρα παίζει μελωδικῶς.—487. ΝΕΙΛΟΣ [50 (ν') + 5 (ς') + 10 (ι') + 30 (λ') + 70 (ο') + 200 (σ') = 365] — 488. ΑΚΡΙΣ - ΚΡΕΜΑ (Ἄκρις, ΚΡῆμα, ΡΕῦμα, ἸΜᾶτιον, ΣΔμα.) — 489. Τοῖς σεαυτοῦ πρὸς ἑσέ.— 490. Τὸ πνεῦμα δέχεται διὰ τῆς παιδείας.
491. Λαχώρα (λά, χώρα).—492. Καλάμι (κά, λά, μι).—493. Φάρος ἀπρός.
494. Σ 495. ΠΑΣΑ ΠΑΣΑ ΠΑΣ Ανήρ.) ΜΕΝ ΔΗΘΝ (οΔΠΘΝ) ΜΑΙΟΣ ΣΩΜΑ (μαθη: ηΣ Ω Μαθητά.) ΣΕΙΣ ΜΟΣ ΑΝΑΕ (ΑΝΑῖως.) ΝΟΜΟΣ ΣΟΣ
Σ 496. Τὸ Λίγιον (αἴγιον). — 497. Ὁ ἔχων τὸ μεγαλύτερον κεφάλι.— 498. Τῇ ἀντάλλαξή διὰ τοῦ Α σχηματίζεται ἡ ἀκροστιχίς: ΑΚΜΟΝ-ΤΑΡΑΣ (Αρσάτ, Κα- ρία, ΜάκκΑ, Ω, Α, ΝαῶΣ.)—499. Τυφλὸς τὰ τ' ὄσα, τὸν τε νοῦν, τὰ τ' ὄμματ' εἰ.— 500. Πασῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμών ἐστὶν ἡ εὐσέβεια.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Ἡ λέξις λέπει 10, διὰ δὲ τοὺς συδρομητάς μας λέπει 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀδυνατοῦται τῶν 10 πληροῦνται εἰς 10 λέξεις.]
Α νταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια τοῦ ἑξωτερικοῦ.— Mlle Popi S. Michalaco- poulos, Patras. (B—6)
Εὐχαρίστως δέχομαι ἀντάλλαξιν δελταρίων τα- χυδρομικῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν: Mr Kimon Kyriacos, Minet-el-Gamh (Egypte) (B—7)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.
ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυδρομῶν ἀρχονται τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.
ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1902
Ἔτος 24^{ον}.— Ἀριθ. 3

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ἐσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 18 Μαρτίου 1902.
Ἡ παράτασις αὐτῆ εἶνε ὀρι- στικῶς ἡ τ ε λ ε υ τ α ῖ α, διότι εἰς τὸ φύλ- λον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, κα- θὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Ἀσχείου τῶν Ἀδῶρων.—[Ἰδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.]

ΠΤΑΙΕΙ Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ!

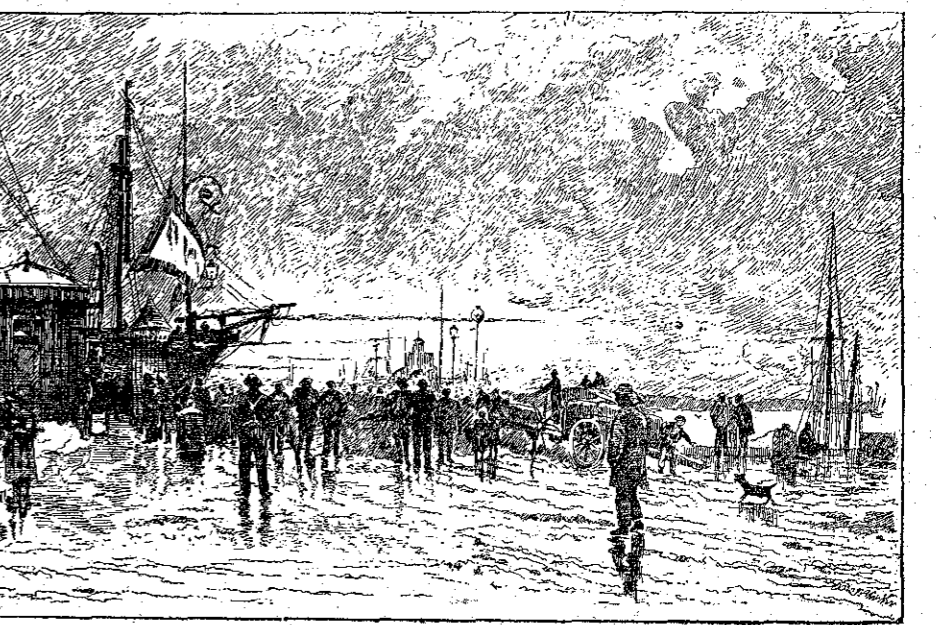
Ἄχ αὐτὸς ὁ Ἰούλιος Βέρν! Πολλὰς τερπνάς ὄρας μ' ἔκαμε νὰ περάσω κα- τὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἀλλὰ τί- τα θέλετε! εἶνε ἐπικίνδυνον ἀνάγνωσμα διὰ παιδιὰ τοῦ ἰδιοῦ μου χαρακτήρος, ἢ μᾶλλον τῆς ἰδικῆς μου τρέλ- λας...

Ἦμου δωδεκαετής κ' ἐ- ζοῦσα εἰς τὸ Παρίσι, περιωρι- σμένος εἰς τὸ σπίτι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ Ἐδωδιμοπωλεῖον τοῦ θεοῦ μου, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ὄφειλα μίαν ἡμέ- ραν νὰ τον διαδεχθῶ. Δι' αὐτὸ τὸ ἔμποριον εἶχα προορισθῆ ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δένμου ἤρρεσε καθόλου.

Μοῦ ἤρρεσαν ἀπὸ τότε αἱ περιπλανήσεις κ' ἐπήγαينا κάποτε μόνος ἕως τὸ πάρκον τοῦ Πολυτεχνείου. Ἀλλὰ μο- λονότι τὸ πάρκον αὐτὸ εὐρί- σκετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπίτι, ὁ καλὸς μου θεὸς ἐθύμονε, φρονῶν ὅτι τὸ πολυἀνηρωπον πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ μας ἔπει ἀρκετὸν διὰ τοὺς περιπάτους μου.

Κάποιαν πρωτοχρονίαν, μοῦ ἔκαμαν δῶρον ἕνα τόμον χρυσόδετον τοῦ Ἰουλί- ου Βέρν: Εἴκοσι χιλιάδες λευ- γαὶ ὑπὸ τὴν θάλασσαν.
Ἐἴκοσι χιλιάδες λευγαὶ ὑπὸ τὴν θά- λασσαν! Δι' ἐμέ, ὁ ὁποῖος δέν εἶχα κά- μη οὔτε μίαν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα!

Ἦτο θαύμος, μαγεῖα!.. Ὀλην τὴν ἡ- μέραν ἐκαθήμην πλησίον τοῦ παραθύρου, χωρὶς οὔτε νὰ κυττάξω κἂν ἔξω. Ὁ θεὸς μου εἶχε παραγγείλῃ εἰς τὸ γειτονικὸν μας Βιβλιοπωλεῖον ὄσα τὰ Παρὰ δ ο ξ α Τ α ξ ε ἰ δ ι α τοῦ Ἰουλίου Βέρν!
—Σὲ διασκέδαζει λοιπὸν αὐτὸ τὸ βι- βλίον, παιδί μου;
—Ὦ, ναί, πολὺ, θεε μου.
—Καί σου ἀρέσει καλλίτερα νὰ το δι- αβάξῃς, παρὰ νὰ τρέχῃς μόνος σου εἰς τὰ πάγκα;
—Ναί... ἀλλὰ δυστυχῶς σὲ λίγο θὰ το τελειώσω...
—Καὶ δέν ἔγραψεν ἄλλα βιβλία αὐ- τὸς ὁ κύριος;

Ἰπροσελίκυεν ἔλον τὸν κῆμον εἰς τὴν προκυμῖαν. (Σελ. 34, στήλ. α')

—Ἐνα σωρό, θεε μου: Ὁ Πλοῖ- ἄρχος Χατ τεράς! Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην! Ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ! Αἰ Δι- ετεῖς Διακοπαί!
—Χμ! καλὰ, καλὰ! εἶπεν ὁ θεὸς μου, τρίβων τὰς χεῖρας.
Καὶ μόλις ὁ πλοίαρχος Νέμος τῶν Εἴκοσι χιλιάδων λευγῶν

ἐχάθη εἰς τὸ Μάελοστρον, εὐρηκα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου τὸν Δ ε κ α π ε ν τ α ε τ ἦ Π λ ο ἶ α ρ χ ο ν ! Ὁ θεὸς μου εἶχε παραγγείλῃ εἰς τὸ γειτονικὸν μας Βιβλιοπωλεῖον ὄσα τὰ Παρὰ δ ο ξ α Τ α ξ ε ἰ δ ι α τοῦ Ἰουλίου Βέρν!
Ἐτελείωσεν! Ἀπὸ τότε, πρὸς μεγά- λην χαρὰν τοῦ θεοῦ μου, ἔγινε τὸ ἡσυ- χώτερον, τὸ καθιστικώτερον παιδί. Νύ- κτα καὶ ἡμέραν κατεβρόχθιζα τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα βιβλία, δειρευόμενος με ἀνοικτὰ τὰ μάτια νὰ κατέλθω εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, νὰ ταξιδεύσω με ἀερόστατον, νὰ πετάξω εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀλλὰ προ- πάντων μ' ἐτρέλλαινε ἡ θάλασσα, κ' εὐ- χαρίστως θὰ ἐδεχόμην αἰωνίαν αἰχμαλω-σίαν εἰς τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον «Ναυτί- λον», ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ διασχίξω τοὺς ὠκεανούς!..
Ὁ θεὸς μου ἦτο κατενθουσιασμένος με τὸ στρατηγημά του.
—Δέν το κουνᾷ ἀπὸ τὸ σπίτι! ἔπανε— λάμβανε.
Ποῦ νὰ ἤξευρε πόσον μακρὰν ἐπήγοι- να... διὰ τῆς φαντασίας!

νούλα. Έπειδή οι Άγγλοι θα έλθουν να πολεμήσουν το Τράνσβαλ, σεις θέλετε να φύγετε και να μας αφήσετε. Μά πώς; δέν είσθε πλέον η δευτέρα μητέρα μας, η μήπως νομίζετε ότι θα φύγωμεν και ήμεις από εδώ;

Η Μίς εισώπα, εύρισκομένη εις μεγάλην άμνηχανίαν.

— Και ότι τότε ακριβώς θα εύρισκό-
μεθα εις το Πάρδεκοπ, προσέθεσεν ή Ει-
ρηνούλα. Αυτό πια κανείς μετά Χριστόν
προφήτης δέν θα ήμπορούσε να το προίδη.
— Έν καιρώ πολέμου. . . ήρχισεν ή
Μίς. . .

— Μία μητέρα θα προτιμήση να έγ-
καταλείψη τα παιδιά της, παρά να μεί-

λά, εις τόν σωρόν των μαζιλαιών, και άρχισε να παίζη με τόν τόπι της.

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (ήμερώτερος): — Συ είσαι ο μεγαλύτερος από τα δέκα παιδιά, άνδρείε Άχιλλεύ;

ΚΟΥΛΑ (χαιρετώσα στρατιωτικώς): — Μάλιστα, θεϊέ μου, εις τάς διαταγάς σας.

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (σύρον πλησίον του, χωρίς να σηκωθή, εν τραπέζκι, επί τού οποίου υπάρχουν τά προς γραφήν αναγκαία): — Έγώ τώρα πρέπει να γράψω ένα γράμμα. Ωστε λοιπόν, εσύ πρέπει να καθίσσης φρόνιμα. (Γράφει όλίγα; λέγει. Έξαφνα αναπηδά, διότι τό τόπι έρρίθη με όρμήν εις τόν τραπέζκι και αναποδογύρισεν τό μελανοχρυσόν): Έλα Χριστέ και Παναγιά! Πάει τό καλαμάρι!.. Σύ το έκαμες αυτό;

ΚΟΥΛΑ (Ζωηράς): — Όχι, έγώ. . . τό τόπι μου.

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (κρώνων τόν κώδωνα και φωνάζων): — Τρέξτε!.. Μητρο! Μόρφω! Τό πάτωμα έλέρωσε. . .

ΚΟΥΛΑ (ήσύχως, τοποθετούσα τά μαζιλάρια κατ' άλλον τρόπον): — Ά, μπά! μη φοβόσθε, θεϊέ μου. Τό μελόνι δέν λεκιάζει. (Θέλει να σκουπίση τό πάτωμα με ένα μαζιλάρι).

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (τήν άπωθεί): — Πήγαινε απ' εκεί!.. Ορίστε ιδέα!.. Μου κάνεις τή χάρι να μην ανακατεύεσαι;

ΚΟΥΛΑ: — Άφ' εϋ δέν θέλετε, πηγαίνω να φωνάξω τούς υπηρέτας. (Έξέρχεται, διασταυρουμένη με τόν Μητρον και την Μόρφω, οι οποίοι εισέρχονται με λεκάνην, με βούρτσες, με σφουγγάρια).

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (έν φ καθαρίκων τό πάτωμα): — Και είνε, λέγει, ο μεγαλύτερος από τούς δέκα. . . Με άλλους λόγους, αυτός δίδει τό καλόν παράδειγμα εις τούς άλλους. . . Τά έπροκόψαμε!.. (Πρός τούς υπηρέτας): Φθάνει πια, εκαθάρισεν. . . Τώρα να πάρτε απ' εδώ τά παιγνίδια. (Οι υπηρέται τά πέρνουν και κάμνουν να έξέλθουν.

Ό Άργυρίδης τούς ανακαλεί): Για να σας πω, να έχετε τό νου σας να μην πατήση πειτά τό πόδι του εστο σαλόνι εκείνος-εκεί ο Άχιλλεύς. (Ό Μητρος και ή Μόρφω έξέρχονται).

ΚΟΥΛΑ (με την αυτην ένδυμασίαν, αλλά χωρίς πιλόκιον κρατεί μεγάλη φρυγανιά, άλειμένη με βούτυρον. Προχωρεί με άνηρδόν βήμα, και έν φ τρώγει, ήμιλει): Σεις είσθε λοιπόν ο θεϊός μου Άργυρίδης; (Όμιλει άργά, εύρουσα τάς λέξεις, ως να έθαρύνετο.)

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ: — Ναι, παιδί μου. . . Συ τούλάχιστον φαίνεσαι ήσυχος. . . Και πώς σε λένε, μικρέ μου;

ΚΟΥΛΑ: — Έμένα με λένε Γεώργιο. (Κάθηται εις μίαν πολυθρόναν.) Ηλθα, γιατί πεινούσα. Ό μπαμπάς και ή μαμμά θα έλθουν σε λιγάκι. . . Έμάς, τά δέκα παιδιά, μάς έστειλαν πρώτα. Για τό πρόγευμα, βεβαία. Δέν μου λέτε, θεϊέ μου, τί ώρα τρώτε εδώ εστο σπίτι σας;

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ: — Μπα! δέν ντρέπεσαι, να είσαι έτσι λαίμαργος;

ΚΟΥΛΑ (γελώσα βλακωδώς): — Έγώ; καθόλου. . . Νά, έτελειώσα τή φρυγανιά μου. Τι άλλο θα φάγω;

«Δέν έχόρταινε να θαυμάη τά ζώα αυτά και να τους πηγαινή λιχουδιές. . .» (Σελ. 35, στήλ. α.)

— Αυτό είνε πάρα πολύ! έξηκολούθησεν ή Ειρηνούλα κατακόκκινη. Που ήκούσθη, καλή μητέρα να έγκαταλείψη τά παιδιά της!.. Λοιπόν σάς λέγω ότι είσθε κακή μητέρα! Άνελάβατε, και ή όχι, νάντικαταστήσετε τή μαμμά;

— Ναι, αγαπητή μου. . . δέν ήξευρα όμως. . .

— Ότι ο Τζών Μπούλ θα τα βάλη με τό Τράνσβαλ, συνεπλήρωσεν ο Γκυ.

νη εις έχθρικήν χώραν; . . . Και όταν ά-
κόμη αυτη ή χώρα δέν ήθέλησε τόν πό-
λεμον; όταν δέν πταιή εις τίποτε; . . .

Τήν στιγμήν εκείνην, — πριν άπαντή-
ση ή Μίς, ή οποία έπάλασε με τόν έαυ-
τόν της μάλλον παρά με τά παιδιά, —
εισήλθεν ο κύριος Λακώς και της ήγ-
γισε τόν ώμον.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΛΑΚΙΔΗΣ
[Κατά τό γαλλικόν του Paul Roland]

ΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ!

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ
(Συνέχεια: Όδε σελ. 30.)

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (βουλότων ταυτιά του): — Σι-
γώτερα, μικρέ μου. . . Για τόνονμα τού Θεού, σιγώτερα!.. Έ, λυπήσου με!
ΚΟΥΛΑ (προσποιουμένη έκπληξην): — Μπα!
ο θεϊός μου είνε; Γιατί σε τόσο μεγάλη
πολυθρόνα; . . . Μπα, τί γέροσ που
είσθε!..

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (δυσχερεστημένος): — Όραία
εϋγένεια!.. Είνε εξ αιτίας των ρευμα-
τισμών, μικρέ μου. . . Οι πόνοι, βλέπεις,
με κάμνουν να φαίνομαι μεγαλύτερος άφ'
ό,τι είμαι. . .

ΚΟΥΛΑ (μαζεύει όλα τά μαζιλάρια και ση-
ματίζει ένα φρούριον): Τι με μέλει έμένα!
Νέος ή γέρος, μου είνε όλωσδιόλου αδιά-
φορον!.. (Άρχίζει πάλιν τό τραγουδι,
δυνατώτερα):

Τόπο! τόπο να περάσω!
Είμαι ο άνδρείος Άχιλλεύς!
Ραταπλάν! πλάν!

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (έξω φρονών): — Μητρο!..

πάρ' του τό ταμπούρλο. . . άμέσως!
ΚΟΥΛΑ (πρός τόν Μητρον, ο οποίος πλησιά-
ζει να της το πάρη): — Μάλιστα!.. Για
κόπιασε να μου τό πάχος!.. Στρατιώ-
τα, εις προσοχήν! Έγώ είμαι δεκα-
νεύς!.. (Άλλάουσα ύφος.) Θεϊέ μου, μή-
πως προτιμάτε τή σάλπιγγα; . . . Ας
είνε. Καθένας με τό γουστό του. Δέν θέ-
λω να σας χαλάσω χιτήρι. (Σαλπίζει, πε-
ριερχομένη την αλθουσαν με βήμα στρατιωτικόν).

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (εγειρόμενος με τό παστούλι
του): — Δός μου εδώ τό ταμπούρλο και
τήν σάλπιγγα. . . (Τά πέρνει.) Τώρα κά-
θησε εδώ ήσυχα-ήσυχα. Και αν δέν μπο-
ρής να κάμης χωρίς παιγνίδι, παίξε, άλ-
λά χωρίς θόρυβο. . . Μητρο, πήγαινε
να ιδής αν ή Μόρφω τά έτοίμασε όλα.
(Ό Μητρος έξέρχεται. Η Κούλα κάθηται όψη-

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ. — Ένοια σου, παιδί μου,
και δέν θα σε αφήσω να πεθάνης τής πει-
νας. . . Κάτι θα βρεθή να φάς, και κα-
λό μάλιστα. Για να σου πω. . . ένας
φίλος μου σήμερα μου έστειλε ένα λαμ-
πρό παστίτσο. . . Σου άρέσει τό πα-
στίτσο;

ΚΟΥΛΑ — Άκούσ που δέν μαρέσει!..

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ. — Κ' έμένα μαρέσει. . .
άλλά δυστυχώς δέν μπορώ να φάγω, εξ
αιτίας τής αρρώστειας μου.

ΚΟΥΛΑ (περιχαρής, κροτούσα τάς χείρας):
— Τόσω τό καλλίτερο! γιατί έμεις οι
άλλοι θα φάμε περισσότερο. . . Μά έγώ
δέν μπορώ πια να περιμένω την ώρα του
γεύματος. Πεινώ πολύ. . . θέλω να φά-
γω άμέσως.

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ (θυμωμένος): — Τι κακόνα-
θρεμμένα παιδιά! Αυτη λοιπόν είνε ή
αμερικανική ανατροφή; . . . Μητρο!
(Κρούει τό κώδωνα): Μητρο!.. έκου-
φάθηκας; . . .

ΜΗΤΡΟΣ (τρέχων σαοτισμένος): — Τι τρέ-
χει, άφεντικό, τί τρέχει;

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗ. — Το νερό εστ' αυλάκι!
Πήγγινέ με εστο δωματίόν μου, και πές
της Μόρφως να δώση να φάγη αυτου τού
μικρού φαγά. (Έξέρχονται. Εισέρχεται ή
Μόρφω και παραθέτει εις την τραπέζαν ψωμί και
κομπόσταν.)

ΚΟΥΛΑ (με την φυσικήν της φωνήν): —
Γρήγορα Μόρφω, φέρε μου κ' εκείνο τό
παστίτσο που σας έστειλαν σήμερα. . .
Γρήγορα!.. Ξεβρεις τί σου είπα. . .

Μορφα: — Το παστίτσο; ! Ά μπά,
μπά! όλα κι' όλα, κυρία Κούλα, μά δ-
χι τό παστίτσο. . . είνε ακριβό πράμμα,
και σαν τό μάθη τό άφεντικό. . . βεβαία
θα με μαλώση γερά.

ΚΟΥΛΑ: — Μά δέν θυμάσαι τί σου είπε
ο μπαμπάς; « Να κάμνης ό,τι θα σου
λέγη, ή κόρη μου. . . Είμαι πλούσιος
και θα σε ανταμείψω. »

Μορφα: — Έγώ τό φέρνω, μά. . .
νίβομαι και άπονίβομαι. . . Υστερα κά-
μετε καλά με τό άφεντικό (Έξέρχεται και
έπιστρέφει με τό παστίτσο. Το βάζει με μεγάλο
σεβασμόν επάνω εις τό τραπέζι, μαζί με κηρούνι
και μαχαίρι.)

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
(Διασκευή εκ του γαλλικου)

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

« Τώρα που εγίνα Ίππότης, — σullenόζιεται ο
Φασουλάκης Δόν - Κιχώτης, — πρέπει να κάμω
μεγάλα άνδραγαθήματα. »

Και να, βλέπει μακρυά κάτι πράγματα, σαν
πελώρια χέρια, που κινούνται γοργά.

— Κύτταξε, φίλε Σάντσο, φωνάζει κύτταξε
εκείνους τούς φοβερούς γίγαντας, που θέλουν
να μας φράξουν τό δρόμο. Θα πολεμήσω μαζί
τους και θα τους σκοτώσω όλους!

— Γίγαντες; τί γίγαντες; έρωτᾶ ο Σάν-
τσος με γουρλωμένα μάτια.

— Νά, δέν τους βλέπεις εκεί-πέρα, με τά
θεόρατα χέρια, που καθένα είνε μακρύ δέκα ορ-
γυιές; . . .

— Καλέ που γίγαντες! άπαντᾶ ο Σάντσος·
αυτοί δέν είνε γίγαντες· είνε άνεμόμυλοι, και
αυτά που σου φαίνονται σα χέρια, είνε τά πε-
ρά των. . .

— Είνε γίγαντες, σου λέγω! και θα τους
διορθώσω έγώ καθως τους αξίζει. Άσε να ιδής!
Τότε ο Φασουλάκης Δόν-Κιχώτης κεντᾶ τόν
Άχαμνώνττα, και όρμη έναντίον των γιγάντων.

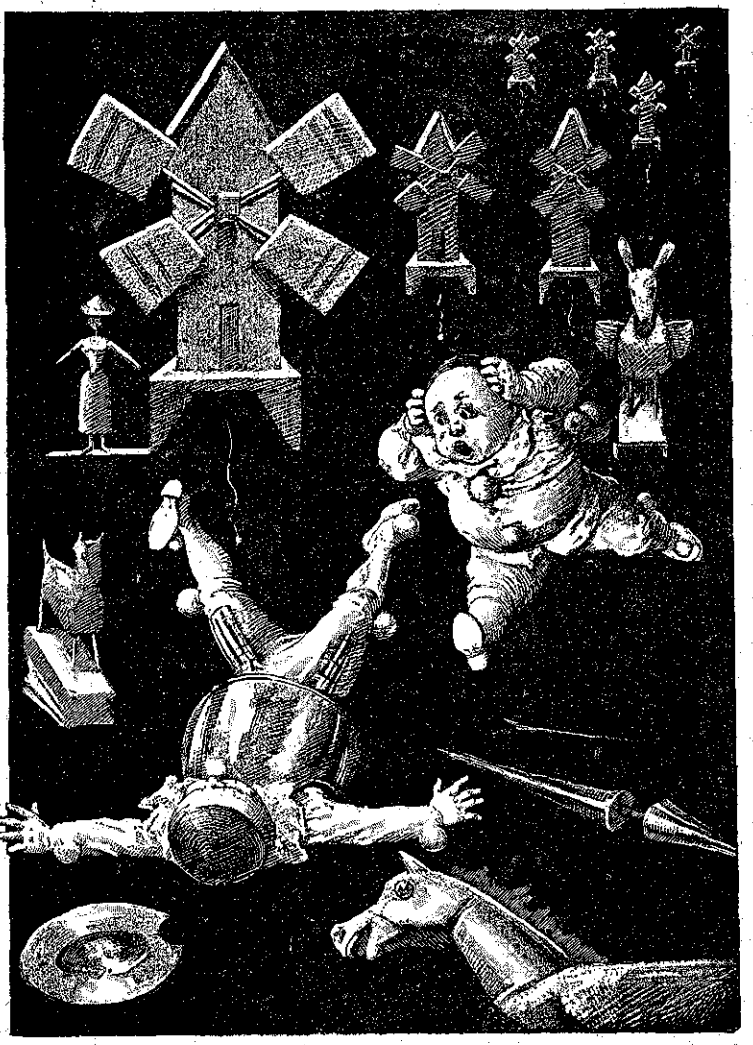
— Μη φεύγετε, άνανδροι, δειλοί! τούς
φωναζει σταθίτη και σας έφαγα!
Και με τό δόρο του τρυπᾶ τό πτερόν ενός
από τούς άνεμομύλους, ο οποίος, καθως γυρνᾶ,
πέρνει οσάρνα και τό άλογο και τόν καβαλάρη,
και τους ρίχνει είκοσι βήματα μακρυά, σε κακή κατάστασι και τούς δυό.

— Χριστέ και Παναγιά! φωνάζει ο Κακομοίρης ο Σάντσος, και πηδᾶ από τό γαίδουράκι του και τρέχει
εις τόν Ίπποτήν.

— Μά δέν σου είπα, χριστιανέ μου, πως είνε άνεμόμυλοι; του λέγει, εν ω τον βοηθηί για να σηκωθη.

— Κ' έγώ σου λέγω ότι είνε γίγαντες· άλλα μόνον που με είδαν, εύθως εγιναν άνεμόμυλοι! άπαντᾶ ο
Φασουλάκης Δόν-Κιχώτης.

Και κούτσα-κούτσα σηκόνεται, και με πολλν κόπον καβαλικεύει πάλι τόν Άχαμνώνττα.
[Η συνέχεια προσεχώς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΦΑ

